

"ערבים לא מפחידים ולא רוצחים הם אנשים כמו כולם"

אומרת שירין עיסאת, המורה לערבית בתיכון "עמקים תבור" במזרע, שהקימה מגמה ללימוד ערבית עם עשרות תלמידים ומדגישה שמבחינתה, זה הגשר האמיתי לשלום - לימוד שפה שהיא גם תרבות. ולמרות שאינה מתעלמת מתופעות של גזענות בחברה הישראלית, היא דווקא אופטימית בעיקר כשהיא מגיעה כל יום מהכפר שלה בגליל לבית הספר בעמק

"מבחינתי, לדעת לדבר זה המפתח להכול", אומרת שירין עיסאת, 35, מורה לערבית ומרכזת החוג לערבית בביה"ס "עמקים תבור" במזרע. הגענו אליה בעקבות שפעת מחמאות ומילים טובות שאמר עליה המנהל שלה, רודו גורן, וכולן הוכחו כאמת.

"העובדה שאני ערבייה בבית ספר יהודי מעניינת אנשים רבים שפוגשים בי", היא ממשיכה ומספרת, "כשאני מספרת שאני מורה ב'עמקים תבור', אומרים לי: ... אבל זה בית ספר יהודי. באמת, אך את מסתדרת? איך מקבלים אותך? התלמידים אוהבים ללמוד ערבית? זה מעניין אותם? המון שאלות. גם אנשי הצוות וגם התלמידים שואלים אותי כל מיני שאלות על ערבים, מנהגים, תרבות וגם פוליטיקה. אני מרגישה אחריות גדולה מאוד כלפי התלמידים שלי. ותמיד כששואלים שאלה, חשוב לי לענות עליה בצורה אמיתית וגלויה. בעקבות כל זה הצלחתי ליצור קשר מצוין עם התלמידים לאורך השנים, הם רואים בי דמות חשובה ומשמעותית. מבחינתם, אני מייצגת את כל הערבים במדינת ישראל, כי אני הדמות שהם פוגשים כל יום. התלמידים מרגישים שאני כל כך דומה ושייכת להם, אך מצד שני שונה".

שירין מסבירה: "המילה 'שונה' היא לא פשוטה בעיני, אך היא מאתגרת אותי מאוד. אני מאמינה בשוויון, כבוד וחופש. לערכים האלה אני מחנכת את תלמידי".

היא נשואה ואימא לשלושה ילדים - ליליאן, ריאן וטליון. מדי בוקר היא עושה את הדרך מביתה בכפר עילבון שבגליל התחתון לבית הספר שבפאתי קיבוץ

מזרע בעמק בו לומדים תלמידים מיישובים בצד המזרחי של עמק יזראל וגם לא מעט מעפולה וערי העמק. היא בעלת תואר ראשון בערבית וסוציולוגיה ואל ההוראה נכנסה לפני תריסר שנים. ל"עמקים תבור" הגיעה לפני חמש שנים, אבל מספרת שכבר בשנה השנייה שלה בהוראה בבית הספר הקימה את מגמת הערבית שלומדהם בה היום 43 תלמידים ומעבר לכך בנוסף היא מחנכת כיתה ט'. לרבריה, תלמידי מגמת הערבית ב"עמקים תבור" לומדים הרבה מעבר לחומר הלימודי ותוכנית הלימוד של משרד החינוך. "העובדה שאני ערבייה תורמת רבות ללמידה כי בשיעורים אני חושפת אותם לתרבות ולמנהגים. בעיני, שפה ותרבות זה שני מרכיבים שקשורים ותלויים זה בזה, ובנוסף אני מביאה להם הרבה אקטואליה, שירים וכמובן שלא מוותרת על ערבית מדוברת. 'עמקים תבור' הוא בית ספר שחשוב לו לקדם את תלמידיו, ולהתאים את הלמידה לעידן החדש המותאם לעולם הילדים של היום. אני יכולה להגיע עם כל רעיון ותמיד מוצאת מי שיקשיב ויעזור לי ליישם אותו בפועל. המורים, הרכזים והנהלה עובדים בשיתוף פעולה כל הזמן, וזה מה שהופך את 'עמקים תבור' לבית ספר מיוחד עבור הצוות והתלמידים", מפרטת שירין.

היא לא מסתירה את תחושתה האישית הטובה דווקא בתקופה זו שבה יחסי יהודים וערבים יודעים עליות ומורדות והשלטון לא משרד אחוות עמים, אלא מחוקק את חוק הלאום שמאתגר את המיעוטים בחברה הישראלית. "אני מרגישה חלק מהצוות הנפלא שאני עובדת אתו", היא מעידה, "רכשתי המון חברים מהעבודה שלי מורים ומורות, אך גם

המורה לערבית שירין עיסאת. נותנת תקווה לדור הבא

תלמידים והוריהם שאיתם אני בקשר עד היום. הם מתקשרים אלי ובאים לבקר אותי בכפר".
ושירין לא מתעלמת מהתמודדות עם המצב הפוליטי והחברתי בישראל. "אי אפשר לדלג על תופעת הגזענות במדינה שלנו, אך אני חושבת שבזכות עבודתי והקשר האישי עם תלמידיי, הצלחתי לגרום לשינוי גדול בתפיסה שלהם ביחס לערבים במדינה - ערבים לא מפחידים ולא רוצחים. הם אנשים כמו כולם וחשוב לי שיכירו את הצד החיובי של הערבים, לא רק מה שרואים ושומעים בתקשורת על פיגועים". שלושת ילדיה לומדים בבית הספר שבכפר הולדתה. "תמיד שואלים אותי, למה

הילדים שלך לא לומדים בבית הספר שאת מלמדת בו. התשובה שלי היא שאני לא רוצה להיות מורה בבית הספר של הילדים שלי. מטרתי לגדל את ילדיי שהיו עצמאיים, חזקים ומסוגלים להתמודד עם הבעיות שלהם לבד. אם תינתן לי ההזדמנות שילדיי ילמדו בבית ספר מעורב של יהודים וערבים, לא הייתי מוותרת על זה, אך לצערי באזורנו אין בית ספר כזה. אם נצליח להקים בתי ספר מעורבים רבים, נצליח לבנות חברה חדשה ושוויונית. זה החלום שלי כאימא. עבורי החלום הזה הוא מטרה חשובה כי אני רוצה שהילדים שלי ירגישו שייכות למדינה ולעם, ושלא יסתכלו עליהם כשונים ולא שווי זכויות. לכן מהמקום שלי היום, אני מנסה לעשות את השינוי החשוב הזה לדור הבא. תקופת הקורונה היא אחת התקופות הכי קשות ועמוסות בקריירה שלה, היא מודה, אבל גם רואה את הצד המיוחד שגרמה הקורונה. "למרות הלחץ הנפשי ואי הודאות שתפסה את כולנו, הייתי צריכה לשדר רוגע לתלמידים ולהורים שרואים בי דמות חשובה ומשמעותית הנותנת תשובות לשאלותיהם. הלמידה מרחוק היא משימה לא פשוטה עבורנו מורים והורים, אך מבחינה אישית בתקופה זו התלמידים שלי היו חלק מהבית שלי וממשפחתי ודרך המצלמה והמיקרופון הם הצליחו להכיר יותר מקרוב את משפחתי וכמובן שגם לילדים שלי היה חשוב לדאות ולהכיר את התלמידים של אימא דרך המסך, לשמוע אותם ולדבר איתם. בכל שיעור, ילדיי ישבו לצדי וחיוכו רגע בו התלמידים מתחילים להתחבר לשיעור כדי להגיד להם שלום ולהציג את עצמם".